

SILVIJA DEJ

Izgaranje · Potres *afterburn | aftershock*

Sa engleskog prevela

Tanja Jovanov

**Čarobna
knjiga**

ZAHVALNICA

Zahvaljujem Kimberli Vejlen, En Lesli Tatl i Dajani Mogi – zabavnim, neustrašivim ženama, mojim saputnicama na ovom putovanju.

I mojim dragim čitaocima, koji me nadahnjuju svakog dana. Hvala vam!

၁

Prvo poglavlje

Bilo je blago vetrovito jesenje jutro kad sam ušetala u stakleni neboder u centru Menhetna. Uranjajući u svežu tišinu, ostavljala sam za sobom kakofoniju glasnih automobilskih sirena i čavrljanje pešaka. Potpetice su mi lupkale po tamnom mermeru u ogromnom predvorju, prateći ubrzane otkucaje mog srca. Vlažnim dlanovima sam pružila ličnu kartu preko pulta radniku obezbeđenja. Još više sam se usplahirila kad sam uzela značku za posetioce i krenula ka liftu.

Jeste li ikad želeli nešto toliko da niste mogli ni da zamislite da to ne dobijete?

Dvaput u životu sam se tako osećala: zbog muškarca u kog sam se glupo zaljubila i zbog posla administrativnog asistenta za koji sam upravo išla na razgovor.

Ispostavilo se da je muškarac bio pogrešan, ali posao bi mogao da mi promeni život na neverovatan način. Nisam mogla ni da zamislim da obavim taj razgovor a da ne rasturim. Prosto sam osećala da mi je posao asistentkinje Lej Jung potreban da raširim krila i poletim.

Ipak, uprkos tome što sam samu sebe ohrabrivala, dah mi je zastao u grlu kad sam izašla na desetom spratu i ugledala ulaz od zatamnjenog stakla u *Sejvor ink*. Naziv kompanije, ispisan

metalik ženskim slovima preko dvostrukih vrata, nagoveštavao je velike snove i uživanje u svakom trenutku.

Dok sam čekala da me pozovu, proučavala sam mlade žene koje su sedele oko recepcije. Njihova garderoba, za razliku od moje, nije bila ni polovna niti po prošlogodišnjoj modi. A sumnjala sam i da je ijedna radila tri posla da bi platila koledž. Nisam im bila ravna ni po čemu, ali bila sam toga svesna i nisam se uplašila... mnogo.

Pustili su me da prođem kroz sigurnosna vrata. Osmotrla sam zidove boje bele kafe prekrivene fotografijama slavnih kuvara i poznatih restorana. U vazduhu se osećala blaga aroma šećernih kolačića, utešan miris mog detinjstva. Ipak, ni to me nije opustilo.

Duboko sam udahnula, prijavila se recepcionerki, lepoj Afroamerikanki s blagim osmehom, i povukla se da pronađem slobodno mesto kraj zida. Da li je vreme mog zakazanog sastanka – na koji sam stigla gotovo pola sata ranije – nekakva šala? Ubrzo sam shvatila da su svi dobili kratak, petominutni razgovor, jer su ih uvodili i izvodili tačno na vreme.

Kožu mi je prekrila lagana izmaglica od pojačanog znojenja.

Kad sam začula svoje ime, brzo sam se odvojila od zida i zanjihala na potpeticama. Ta nesprenost odražavala je moje uzdrmano samopouzdanje. Pošla sam za mladim, privlačnim tipom kroz hodnik do kancelarije na uglu sa otvorenom, pustom recepcijom i još jednim dvostrukim vratima koja su vodila do sedišta moći Lej Jung.

Osmehnuvši se, pokazao mi je da uđem. „Srećno!”

„Hvala.”

Prošavši kroz vrata, prvo mi je u oči upala savršena, savremeno uređena kancelarija, a zatim i žena koja se jedva videla iza stola od orahovine. Možda je ne bih ni primetila u tom ogromnom

prostoru sa prelepim pogledom na obrise Menhetna da nije imala upadljive crvene naočare za čitanje, koje su se savršeno slagale sa mrljom na njenim punim usnama.

Zastala sam na trenutak da je dobro pogledam, diveći se vešto pokupljenom pramenu srebrne kose na desnoj slepoočnici u složenu punđu. Bila je vitka, s elegantnim vratom i dugim rukama. Kad je podigla pogled sa moje molbe da me osmotri, osetila sam se ogoljeno i ranjivo.

Skinula je naočare i uspravila se. „Sedi, Dijana.”

Prešla sam preko bež tepiha i smestila se na jednu od dve stolice od hroma i kože ispred stola.

„Dobro jutro!” Začuo se moj bruklinski naglasak, a toliko sam vežbala da ga potisnem. Ona ga, izgleda, nije registrovala.

„Pričaj mi o sebi.”

Pročistila sam grlo. „Dakle, proletos sam diplomirala s počastima na Univerzitetu Nevada u Las Vegasu...”

„To sam upravo pročitala u tvojoj biografiji.” Ublažila je reči osmehom. „Reci mi nešto čega nema na papiru. Zašto posao u ugostiteljstvu? Šezdeset posto novootvorenih restorana propadne u prvih pet godina. Sigurna sam da to znaš.”

„Ne i naš. Moja porodica drži restoran u Maloj Italiji. Vode ga već tri generacije”, rekla sam ponosno.

„Pa zašto ne radiš tamo?”

„Tamo nemamo vas.” Progutala sam knedlu. To je bilo previše lično. Činilo se da Lej Jung nije uznemirio ovaj ispad, ali mene jeste. „Mislim, nemamo vašu čaroliju”, brzo sam dodala.

„Mi?”

„Da.” Zastala sam da se priberem. „Imam tri brata. Neće moći sva trojica da preuzmu *Rosi* kad se tata bude penzionisao, a i ne žele. Najstariji hoće, a ostala dvojica... pa, žele svoj *Rosi*.”

„A tvoj doprinos je diploma iz ugostiteljskog menadžmenta i veliko srce.”

„Želim da ostvare svoje snove. Želim da pomognem i drugima.”

Klimnula je glavom i posegla za naočarima. „Hvala ti, Dijana. Zahvaljujem što si došla danas.”

I tek tako, razgovor je bio završen. Shvatila sam da neću dobiti posao. Nisam rekla ono što joj je potrebno da čuje pa da me proglasi za pobjednicu.

Ustavši, brzo sam smišljala kako da preokrenem razgovor. „Zaista želim ovaj posao, gospođo Jung. Vredna sam. Nisam bolešljiva. Odvažna sam i razmišljam unapred. Vrlo brzo ću moći da predvidim šta vam je potrebno. Biće vam drago što ste me zaposlili.”

Pogledala me je. „Verujem ti. Žonglirala si sa više poslova dok si održavala najviši prosek na studijama. Pametna si, odlučna i ne plašiš se da poguraš stvari. Sigurna sam da bi bila sjajna. Samo mislim da ja ne bih bila pravi šef za tebe.”

„Ne razumem.” Stomak mi se zgrčio dok mi je posao iz snova izmicao. Preplavilo me je razočaranje.

„I ne moraš”, rekla je blago. „Veruj mi. Stotine vlasnika restorana u Njujorku mogu da ti pruže ono što tražiš.”

Podigla sam bradu. Nekad sam se ponosila svojim izgledom, svojom porodicom, svojim korenima. Mrzela sam što sam sad u to sumnjala.

Nagonski sam odlučila da joj otkrijem zašto tako očajnički želim da radim s njom. „Gospođo Jung, molim vas, saslušajte me. Vi i ja imamo mnogo toga zajedničkog. Ijan Pembri vas je potcenio, zar ne?”

Oči su joj blesnule na neočekivano spominjanje bivšeg partnera koji ju je izdao. Nije odgovorila.

Nisam imala šta da izgubim. „I u mom životu je postojao muškarac koji me je jednom potcenio. Vi ste svima dokazali da su pogrešili. Ja samo to želim.”

Nakrivila je glavu. „Nadam se da ćeš uspeti.”

Shvativši da sam došla do kraja puta, zahvalila sam joj na vremenu i dostojanstveno izašla.

Što se tiče ponedeljaka, ovaj mi je bio jedan od najgorih.

„Kažem ti, ona je budala”, ponovio je Anđelo. „Imaš sreće što nisi dobila taj posao.”

Bila sam ljubimica u porodici. Od trojice moje braće Anđelo je bio najmlađi. Njegov opravdani gnev izmamio mi je kiseo osmeh.

„U pravu je”, složio se Niko. Najstariji od Rosijevih sinova – i najveći šaljivdžija – odgurnuo je Anđela da mi razmetljivo posluži hranu.

Sela sam za šank pošto je *Rosi* bio krcat, kao i obično, a gosti bučni i odomaćeni. Imali smo mnogo redovnih gostiju, a često i poneku slavnu ličnost koja bi došla da obeduje na miru. Taj zanimljivi spoj bio je pouzdan znak da je *Rosi* na sjajnom glasu zbog ljubazne usluge i odlične hrane.

Mršteći se, Anđelo je uzvratio Niku istom merom. „Ja sam uvek u pravu.”

„Ha!” Doviknuo je podsmešljivo Vinsent kroz kuhinjski prozor skidajući kartice sa dva tanjira koja su se pušila na uslužnoj polici. „Samo kad ponavljaš ono što sam ja rekao.”

To zadirkivanje mi je izmamilo smeh. Osetila sam ruku na struku samo tren pre nego što sam namirisala *elizabeth arden*, mamin omiljeni parfem.

Spustila je usne na moj obraz. „Drago mi je što te vidim nasmešenu. Sve se dešava...”

„... s razlogom”, dovršila sam. „Znam. Ipak je bez veze.”

Jedina sam iz porodice išla na koledž. Bio je to grupni trud; čak su i braća doprinela. Zato sam osećala da sam ih izneverila. U Njujorku svakako rade stotine restorana, ali Lej Jung ne samo da je od nepoznatog kuvara postala brend već je bila sila prirode.

Često je govorila o ženama u poslovnom svetu i gostovala u brojnim podnevnim TV emisijama. Roditelji su joj bili imigranti, a ona je stekla vrhunsko obrazovanje i postala uspešna uprkos tome što ju je izdao mentor i partner. Kad bih radila za nju, za mene bi to bio moćan podstrek.

Barem sam tako govorila sebi.

„Pojedi fetučine pre nego što se ohlade”, rekla mi je majka i udaljila se da dočeka nove goste.

Pokupila sam viljuškom zalogaj testenine natopljene kremastim alfredo sosom gledajući za njom. Kao i mnoge mušterije. Mona Rosi je bila bliže šezdesetim nego pedesetim, ali to nikad ne biste pomislili kad je pogledate. Bila je prelepa i blistavo zavodljiva. Njena ljubičastocrvena kosa bila je podignuta taman toliko da joj da volumen i uokviri lice, klasično simetrično, sa punim usnama i očima crnim kao gloginje. Bila je veličanstvena, sa bujnim oblinama i ukusom za zlatan nakit.

Podjednako su je voleli i muškarci i žene. Mami je bilo udobno u njenoj koži, bila je samouverena i naizgled bezbrižna. Vrlo malo ljudi zna koliko muka su joj moja braća zadavala dok su odrastala. Sad ih je već dobro obučila.

Duboko sam udahнула i upila prijatno okruženje – smeh dragih ljudi, primamljive mirise pažljivo pripremljene hrane,

zveket pribora za jelo o porcelan i kuckanje čaša pri veselom nazdravljanju. Želela sam *više* od svog života, pa sam ponekad zaboravljala koliko već imam.

Niko se vratio. „Crveno ili belo?” Odmeravajući me, spustio je ruku na moju i nežno je stegao.

Gosti za šankom su ga obožavali, naročito žene. Bio je ubistveno zgodan, sa razbarušenom kosom i lukavim osmehom. Savršeni zavodnik. Imao je sopstveni klub obožavateljki, dame koje su visile u baru i zbog sjajnog pića i zbog njegovih lascivnih šala.

„Šta kažeš na šampanjac?” Lej Jung je sela na barsku stolicu pored mene, sa koje je upravo ustao mladi par čiji se rezervisani sto oslobodio.

Zatreptala sam.

Nasmešila mi se. Odevena u farmerice i ružičastu svilenu bluzu, izgledala je mnogo mlađe nego tokom razgovora za posao. Kosa joj je bila puštena, a lice bez trunke šminke. „Mnoštvo sjajnih kritika na internetu za ovo mesto.”

„Najbolja italijanska hrana na svetu.” Srce mi je brže zakucalo od novog uzbuđenja.

„Mnogi kažu da je ovo sjajno mesto postalo još sjajnije poslednjih godina. Jesam li u pravu ako pretpostavim da se u tome uspelo zahvaljujući primeni onoga što si naučila?”

Niko je stavio dve visoke čaše ispred nas i dopola ih napunio penušavim šampanjcem. „U pravu ste”, ubacio se.

Lej je prešla preko drške čaše prstima. Uhvatila mi je pogled. Niko je dobro znao kad treba da se povuče pa se pomerio dalje uz šank.

„Da se vratimo na ono što si rekla...”, počela je. Zgrčila sam se nakratko pa ispravila leđa. Lej Jung nije došla ovamo samo da bi me grdila. „Ijan me je potcenio, ali me nije iskoristio. Da

sam ga krivila, dala bih mu previše na značaju. Ostavila sam vrata otvorena i on je izašao.”

Klimnula sam glavom. Okolnosti njihovog rastanka bile su tajna, ali mnogo toga sam zaključila iz članaka u stručnim časopisima, a ostalo sam popunila iz trač-rubrika i blogova. Zajedno su imali kulinarsko carstvo. Za njih su radili slavni kuvari, držali su nekoliko lanaca restorana, edicije kulinarskih knjiga i linije povoljnog posuđa koje se prodavalo kao alva. Onda je Pembri objavio pokretanje novog lanca restorana u koji su sredstva uložili najpoznatiji glumci i glumice – ali Lej nije bila deo toga.

„Mnogo toga me je naučio”, nastavila je. „I shvatila sam da je i on dobio koliko i ja.” Zastala je, zamišljena. „Previše sam se navikla na sebe i način na koji sam oduvek radila. Trebaju mi nove oči. Želim da se hranim na tuđoj gladi.”

„Želite štíćenicu.”

„Upravo tako.” Izvila je usne. „Nisam shvatila dok mi nisi ukazala na to. Znala sam da nešto tražim, ali nisam mogla da odredim šta.”

Bila sam oduševljena, ali zadržala sam poslovni ton. Okrenula sam se prema njoj. „Prihvatam, ako me želite.”

„Zaboravi na fiksno radno vreme”, upozorila me je. „Ovo nije posao od devet do pet. Trebaćeš mi i vikendom, a mogu da te pozovem i usred noći... ja stalno radim.”

„Neću se žaliti.”

„Ja hoću.” Anđelo nam je prišao s leđa. Svi Rosijevi sinovi su shvatili s kim razgovaram i, kao i obično, nijedan se nije ustručavao. „Moram povremeno da je vidim.”

Gurnula sam ga laktom. Delili smo prostran, napola završen stan u potkrovlju u Bruklinu – sva trojica moje braće,

Andelova žena Deniz i ja. Uglavnom smo se žalili kako previše vidamo jedni druge.

Lej je pružila ruku i predstavila se Niku i Anđelu, zatim mojoj mami, koja je došetala da vidi kakva se gužva stvorila. Tata i Vinsent su dovikivali kroz uslužni prozor. Pred njom su se našli jelovnik, korpa svežeg hleba i maslinovo ulje uvezeno sa male farme u Toskani.

„Kakva je *panna cotta*?”, pitala je Lej.

„Nigde nećete probati bolju”, odgovorila sam. „Jeste li večerali?”

„Nisam još. Lekcija broj jedan – život je prekratak, ne odbijaj dobre stvari.”

Ugrizla sam se za donju usnu da ublažim osmeh. „Znači li to da sam dobila posao?”

Podigla je čašu i žustro klimnula glavom. „Živeli!”